

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: D. P.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky
odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. října 2024, č. j. OAM-41097-19/ZM-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítnul dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty na území České republiky, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále

také jen „trestní zákoník“) k peněžitému trestu ve výměře 30 denních sazeb ve výši 700 Kč, v celkové výši 21.000 Kč, a k zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 18 měsíců. Trestní příkaz nabyt právní moci 23. 7. 2024.

II. Žalobní argumentace

2. Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 7. 11. 2024 žalobu u Krajského soudu v Hradci Králové. Žalobce v úvodu žaloby předestřel celý průběh správního řízení.
3. Následně namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, která dle něho spočívá v účelovém a diskriminačním výkladu zákona o pobytu cizinců, opomenutí zásady přiměřenosti a obecných principů lidskosti, dále v nesprávnosti správního uvážení v rámci rozhodování, nesprávném hodnocení důkazů a porušení předpisů o dokazování ve správním řízení a v nepřiměřeném zásahu do lidských práv.
4. Žalobce uvedl, že na řízení ve věci prodloužení dlouhodobého pobytu nelze mechanicky aplikovat § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců bez ohledu na základní principy lidskosti a dopady do základních lidských práv žalobce a je nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí o zrušení pokračování dlouhodobého pobytu – zaměstnanecké karty v kontextu dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků.
5. Dále namítl, že napadené rozhodnutí především nesprávně zkoumalo rozsah vazby žalobce k území České republiky. V České republice žije od roku 2021, tedy ještě před vypuknutím války v zemi původu. S Českou republikou a budoucím pracovním uplatněním spojoval své životní plány. Získat pobytové oprávnění ve formě zaměstnanecké karty pro něj bylo velmi obtížné.
6. Žalobce namítl, že je nezbytné přihlédnout ke skutečnostem, k nimž došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. Odkázal na současnou situaci na Ukrajině, ke které uvedl, že je obecně známo, že došlo k zásadní změně situace. Na Ukrajině denně umírají civilisté a do Evropy proudí miliony uprchlíků. Žalobce k tomu poukázal na právo na život a ochranu zdraví.
7. Závěrem navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval podstatný obsah správního spisu a žalobní argumentaci. Dále uvedl, že žalobce byl pravomocně odsouzen a že jeho žádost nemohla být schválena, jelikož zákon nedává žalovanému žádný prostor pro správní uvážení. V případě peněžitého trestu sice došlo k zahlazení, ovšem co se týká zákazu řízení motorových vozidel, nebyl tento trest doposud vykonán. K tomu žalovaný odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47.
9. Žalovaný rovněž uvedl, že zákon o pobytu cizinců nestanovuje povinnost posuzovat dopady rozhodnutí na rodinný a soukromý život, je však povinen brát v úvahu závazky vyplývající z mezinárodních smluv. V tomto případě přichází v úvahu závazek zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Žalobce nemá na území České republiky rodinné vazby a co se týká zásahu do osobního života, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, ve kterém dle svého přesvědčení dostatečně reagoval.

10. Žalovaný dále uvedl, že žalobce může svou situaci řešit žádostí o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území, případně žádostí o mezinárodní ochranu, která je ve formě doplňkové ochrany státním příslušníkům Ukrajiny běžně udělována. Žalobce žádnou z těchto možností nevyužil.
11. Ohledně změny situace na území Ukrajiny po vydání napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádnou zásadní změnu nezaznamenal a není mu zřejmé, co přesně má žalobce na mysli.
12. Žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení krajského soudu

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
14. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
15. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“

A. Skutkový stav věci

16. Žalobce měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty od 14. 9. 2022 do 31. 8. 2024. Zaměstnanecká karta mu byla vydána k zaměstnavateli Grupo Antolin Turnov s.r.o., dne 1. 7. 2024 podal žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty k zaměstnání, sp. zn. OAM-41097/ZM-2024.
17. Žalovaný posuzoval, zda jsou splněny podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení si vyžádal v případě žalobce dvakrát (9. 8. 2024 a 11. 9. 2024) výpis z evidence Rejstříku trestů ČR, ze kterého zjistil, že žalobce byl odsouzený za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.
18. Dne 18. 9. 2024 žalovaný vyrozuměl žalobce s možností, aby se ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Žalobce svého práva využil dne 25. 9. 2024, kdy se seznámil s podklady, a téhož dne podal i své písemné vyjádření.
19. Dne 14. 10. 2024 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým žalobcovu žádost o prodloužení zaměstnanecké karty zamítl.

B. Právní závěry

20. Po provedeném přezkumném řízení dospěl krajský soud k závěru, že **žaloba je nedůvodná**.
21. Při posouzení věci vyšel zejména z následující právní úpravy:
22. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
23. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty zruší mj. z důvodů uvedených v § 37.
24. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
25. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že zjištěný stav věci odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahazeno.
26. Předně soud uvádí, že pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon tedy žalovanému nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101), včetně případného zvažování různých aspektů spáchaných úmyslných trestných činů, jakými jsou jejich závažnost a povaha, či rozlišování mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47: „*Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha*“

ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli.“ Citovaná ustanovení zákona tak stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 9, ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu v takovém řízení nemá správní orgán povinnost zabývat se dopadem vydaného rozhodnutí a jeho přiměřeností. Nebylo-li odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti.

27. Je zcela zjevné, že žalobce naplnil hypotézu § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K žalobcem namítaným skutečnostem, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí, zdejší soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žádnou zásadní změnu stran situace na Ukrajině nezaznamenal a není mu zřejmé, co přesně má žalobce na mysli a kam tímto svým obecným tvrzením míří. Nicméně k prolomení pravidla obsaženého v § 75 odst. 1 s. ř. s. může dojít zpravidla pouze v řízení o udělení mezinárodní ochrany, o správním vyhoštění či o povolení k pobytu za účelem strpění, tj. tam, kde je v sázce dodržení, resp. efektivní uplatňování zásady non-refoulement, přičemž prolomení pravidel zakotvených v § 75 odst. 1 a § 109 odst. 5 s. ř. s. kvůli zásadě non-refoulement je namístě pouze tehdy, nelze-li dotčenému jednotlivci poskytnout ochranu v jiném řízení, tj. žádné takové řízení již nepřichází v úvahu. V žalobcově případě, kromě toho, že se situace v zemi jeho původu po vydání napadeného rozhodnutí nijak výrazně nezměnila, tak navíc přicházejí v úvahu další řízení, která mohou jeho současnou situaci ohledně pobytu na území České republiky vyřešit, jak ostatně zmínil ve svém vyjádření k žalobě i žalovaný (viz shora).
28. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobce ve správním řízení žádné rodinné vazby netvrdil ani nedokládal, stejně tak nijak nespecifikoval a nedoložil, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. K této námitce se vyjádřil i žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 5. Rovněž žalobní námitka týkající se této problematiky zůstala ze strany žalobce ve zcela obecné rovině, s žádnými konkrétnějšími fakty v ní nepřišel. Také tato námitka tedy není dle soudu důvodná.
29. Krajský soud podotýká, že žalobce si musel a měl být vědom toho, že když se dopustí úmyslného trestného činu, bude jeho žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zamítnuta. Přesto vědomě řídil automobil pod vlivem návykové látky, a proto je v jeho případě logickým a přiměřený důsledkem nevyhovění jeho žádosti.
30. Soud dále zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí žalobci přímo neukládá povinnost opustit území ČR či vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válečný konflikt. Napadené rozhodnutí mu také neukládá zákaz vstupu na území. Jde pouze o rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. V tomto soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: *„NSS nepřisvědčil ani stěžovateli tvrzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelovou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznámá to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, čj.*

10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“.

31. Ve shodě s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu tedy také krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty přímo nevede k povinnosti žalobce opustit Českou republiku a vrátit se na válkou zasaženou Ukrajinu.
32. Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný vyhodnotil splnění podmínek pro neprodloužení zaměstnanecké karty žalobce správně a postupoval v souladu se zákonem, pokud posuzovanou žádost žalobce zamítl.

V. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. prosince 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce